

Anar i venir (II)

Amb el que en vam dir ahir crelem que pot resultar clar l'ús correcte dels verbs anar i venir. Però hi podríem afegir encara un parell d'observacions.

Potser, ben mirat, la nostra explicació no resolva el dubte possible entre aquestes dues frases: Digueu-li que vingui a casa vostra i Digueu-li que vagi a casa vostra. Si realment aquest dubte és possible, ens el resol la definició del Fabra del verb venir, de la qual, amb la del verb anar, vam ponderar la precisió, sense, però, transcriure-la. Ho farem tot seguit, advertint que cal llegir-la detingudament: «Transportar-se d'un lloc al lloc on és (o era o serà en el moment de l'acció) el qui parla o aquell a qui hom parla; moure's amb un moviment contrari al designat per anar.» Per tant, d'acord amb aquesta definició, que supedita l'ús del verb venir al lloc on és —en aquest cas que plantejarem— aquell a qui hom parla, les dues frases que hem indicat són totes dues correctes, però són d'aplicació en casos diferents. Digueu-li que vingui a casa vostra suposa que vos—o vosaltres— hi sereu (i farà cap, per tant, al lloc on és aquell a qui hom parla). I Digueu-li que vagi a casa vostra suposa que no hi sereu. Anàlogament: Que vingui a casa meva (a veure'm) i Que vagi a casa meva (a dir-los que no hi aniré a sopar).

L'altra observació és que l'ús dels verbs anar i venir pot dependre, explicant un mateix fet, de l'estil directe o indirecte. Un exemple de narració d'estil directe pot ésser el següent: Em va telefonar i em va dir: Vine quan vulguis. I jo li vaig respondre: Si que vindré. El mateix text, traslladat a l'estil indirecte dona aquest resultat: Em va telefonar i em va dir que anes quan vulgues i jo li vaig respondre que si que hi aniria. En el primer cas es tracta de traslladar-se on és aquell qui parla i a qui hom parla. Però la conversió del text a l'estil indirecte fa que el mateix indret ja sigui aquell on és aquell de qui es parla allí i, per tant, en lloc de venir fem servir el verb anar.

ALBERT JANE